

Книгата на Даниил — сто седемдесет и втора

Сянката на Фатима: Разкриване на сатанинското влияние зад пророческите видения на Католическата църква

Jeff Pippenger

2024-04-02

Пророчеството от Фатима беше подготвително дело на Сатана, за да подготви Католическата църква да предаде своята организация на него, когато той се представи за Христос, защото то е „шедьовърът на сатанинската сила — паметник на неговите усилия да се възкачи на престола, за да управлява земята според своята воля“. Онези, които няма да се възползват от пророческото свидетелство, което определя ролята на Фатима в насочването на католицизма, поради нежеланието си да повярват в способността на Сатана да върши чудеса, сами се поставят в положение да бъдат измамени. Пророчеството от Фатима засягаше вътрешната борба в католицизма и войната на католицизма срещу атеизма.

Войната на католицизма с атеизма е предметът на четиридесетия стих от Даниил единадесета глава. Изобразяването на тази борба започва през 1798 година, в четиридесетия стих. То започва с битката, в която Наполеон, царят на юга, пленява папата през 1798 година, а свидетелството в самия стих след това завършва с това, че царят на севера помита царя на юга през 1989 година. В рамките на тази история (1798 до 1989) двамата противници през 1917 и 1918 година са всеки поотделно отбелязани с пророческа символика, която свързва техните свидетелства заедно, като същевременно запазва общата тема на стиха. Пророчеството от Фатима без съмнение е сатанинско пророчество, но то е предмет на Божието пророческо Слово и следователно е история, която трябва да бъде правилно разбрана.

„Единствената безопасност за душата в това време е на всяка стъпка да се запитва: Какво казва Господ на Своя слуга? Словото Господне пребъдва довека. Библията трябва да бъде нашият пътеводител и вместо да се допитваме до мъдростта на човеците и да приемаме за Божествена истина твърденията на смъртни, ограничени същества, ние трябва да изследваме сигурното пророческо слово. Бог е говорил и Неговото слово е надеждно, и ние трябва да основаваме вярата си върху едно „Тъй казва Господ“. Бог би желал да изучаваме събитията, които стават около нас, и да ги сравняваме с предсказанията на Неговото слово, за да разберем, че живеем в последните дни. Нуждаем се от нашите Библии и желаем да знаем какво е написано в тях. Прилежният изследовател на пророчествата ще бъде възнаграден с ясни откровения на истината, защото Исус каза: „Твоето слово е истина.““ Signs of the Times, October 1, 1894.

В третата война чрез пълномощници, както е представена в стихове тринадесет до петнадесет на Данаил единадесета глава, е въведена силата, която се превъзнася, за да утвърди видението. Този стих се изпълни в 200 г. пр. Хр., когато „римляните се намесиха в полза на младия цар на Египет“ и „решиха, че той трябва да бъде защитен от гибелта,

замислена от Антиох и Филип“. Стихът и историята от 200 г. пр. Хр. посочват, че непосредствено преди неделния закон, под предлога да бъде защитен отслабеният заместник на Путин, във времето, когато Съединените щати и Обединените нации (Селевк и Филип Македонски) са решили да завладеят руските територии и да ги разделят за взаимна изгода, папският Рим (блудницата от Тир) ще започне да засвирва своята музика, когато започне да излиза, за да блудства с земните царе.

Годината 533 и указът на Юстиниан тогава ще бъдат повторени, както е пророчески представено в Откровение, глава тринадесета, стих втори, където се посочва, че змейът (езическият Рим) ще предостави на папството три неща.

И звярът, който видях, приличаше на леопард, и краката му бяха като краката на мечка, а устата му — като устата на лъв; и змейят му даде своята сила, своя престол и голяма власт. Откровение 13:2.

Драконът на езическия Рим даде своя „престол“ (град Рим) на папството през 330 година, когато Константин премести столицата си в Константинопол. Хлодвиг даде своята военна „сила“ на папството, започвайки от 496 година, а през 533 година Юстиниан даде гражданската „власт“ на папството. Пет години по-късно езическият Рим постави папството на трона, както е представено в стихове шестнадесети, тридесет и първи и четиридесет и първи от Даниил единадесета глава. Когато Съединените щати спечелят третата прокси война, папството ще е победило комунистическата сила на Русия, която е предмет на пророчеството от Фатима. Прокси войните носят подписа на истината, защото и трите битки се осъществяват чрез папска прокси армия.

Първата и последната папска прокси армия са Съединените щати (отстъпническият протестантизъм). Средната прокси армия са нацистите на Украйна, които също бяха католическата прокси армия срещу комунистическа Русия във Втората световна война. Има три световни войни и има три прокси войни. Втората война както от световните войни, така и от прокси войните, беше нацизмът. Настоящата война в Украйна е войната на пограничието, която първо изпълни стихове единадесет и дванадесет при битката при Рафия. Войната в Украйна сега се осъществява по време на втората от трите атаки на исляма от третото горко, макар че ислямът не участва в тази конкретна война.

Първият удар беше срещу духовната преславна земя на 11 септември 2001 г., а последният от трите удара е при неделния закон и отново е срещу духовната преславна земя. Вторият от трите удара на исляма от третото горко беше срещу буквалната древна преславна земя на 7 октомври 2023 г. Тази война се води в същата област, в която Птолемей излезе победоносен в битката при Рафия. Исус заяви, че в последните дни ще има войни и слухове за войни.

Войните, за които Исус говореше, настъпват в историята, когато се изпълнява въздействието на всяко видение, и именно Езекиил записа този факт. В тази история са представени настъпването на третото ислямско горко, втората и третата битка на прокси войните, повторението на Американската гражданска война и повторението на Американската революционна война. Тези войни се осъществяват по време на историята на

запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, и при скоро идващия неделен закон Господ ще издигне Своята войска като знаме, когато започне последната, трета световна война и когато ислямът на третото горко засили разгневяването си на народите.

И ще чуете за войни и за слухове за войни; внимавайте да не се смущавате; защото всички тези неща трябва да станат, но това още не е краят. Понеже народ ще се повдигне против народ, и царство против царство; и ще има глад, мор и трусове по разни места. А всичко това е начало на скърби. Матей 24:6–8.

Във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди две категории от Божия народ се определят от способността си да виждат и да чуват.

Затова им говоря с притчи, защото, като гледат, не виждат, и като слушат, не чуват, нито разбират. И в тях се изпълнява пророчеството на Исая, което казва: „С уши ще чуете, и няма да разберете; и с очи ще гледате, и няма да възприемете; защото сърцето на тия люде е закоравяло, и с ушите си трудно чуват, и очите си са затворили, да не би някога да видят с очите си и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и Аз да ги изцеля.“ А вашите очи са блажени, защото виждат; и ушите ви, защото чуват. Матей 13:13–16.

В онзи период от време, който започна на 11 септември 2001 г., Исус каза: „ще слушате за войни и слухове за войни“. В книгата Откровение Йоан представлява онези, които чуват гласа на Христос.

В Духа бях в Господния ден и чух зад себе си силен глас като от тръба. Откровение 1:10. „Гласът“, който чу, беше „като тръба“, а тръбата е символ на война, и той чу гласа зад себе си. Тогава се обърна, за да види гласа.

И обърнах се, за да видя гласа, който говореше с мене. И като се обърнах, видях седем златни светилника; и посред седемте светилника — Един, подобен на Човешкия Син, облечен в дреха до нозете и препасан през гърдите със златен пояс. А главата Му и космите Му бяха бели като вълна, бели като сняг; и очите Му — като огнен пламък; и нозете Му — подобни на лъскава мед, сякаш нажежени в пещ; и гласът Му — като шум от много води. И в десницата Си държеше седем звезди; и от устата Му излизаше остър двуостър меч; и лицето Му беше като слънцето, когато свети в силата си. И когато Го видях, паднах при нозете Му като мъртъв. А Той положи десницата Си върху мене и ми каза: Не бой се; Аз съм Първият и Последният. Откровение 1:12–17.

Видението за Христос, което Йоан видя, когато се обърна, за да види гласа, беше същото видение, което Даниил видя в десета глава, същото видение, което Исая видя в шеста глава, и същото видение, което Павел видя, когато видя историята на седемте гръмотевици.

„Смирението е неотделимо от светостта на сърцето. Колкото по-близо душата се приближава до Бога, толкова по-пълно бива смирена и покорена. Когато Йов чу гласа на Господа из вихрушката, той възкликна: „Гнуся се от себе си и се разкайвам в прах и пепел.“ Когато Исая видя славата на Господа и чу херувимите да викат: „Свят, свят, свят

е Господ на Силите“, тогава извика: „Горко ми, защото загинах!“ Даниил, когато бе посетен от светия вестител, казва: „Моята красота се превърна в мен в тление.“ Павел, след като бе грабнат до третото небе и чу неизказани думи, които не е позволено на човек да изговори, говореше за себе си като за „по-малък от най-малкия от всички светии“. Възлюбеният Йоан, който се бе облегал на гърдите на Исус и бе съзерцавал Неговата слава, падна пред ангела като мъртъв. Колкото по-отблизо и непрестанно съзерцаваме нашия Спасител, толкова по-малко ще виждаме в себе си нещо, което да одобряваме.“ Signs of the Times, 7 април 1887 г.

Когато Гавриил изтълкува видението на Даниил, той изложи пророческите събития от единадесета глава. Тези събития представляват описание на война, и в представянето на тези войни причиняващото видение на женското „march“, изразено като „marah“, стана причина Даниил да бъде преобразен по образа на Христос. Когато Христос казва, че ще чуете за войни и слухове за войни, Той посочва войните, изложени в единадесета глава на Даниил. По-нататък Той посочва, че за да видиш видението, което кара зрителя да бъде преобразен по Неговия образ, трябва да се обърнеш, защото гласът е зад теб. Войните, представени в Даниил 11, са описания на войни, които са се случили в миналата история. Чрез слушането за тези войни в миналото човек бива поучаван относно историята, която се случва сега, но само ако човекът има очи да вижда и уши да чува.

Когато Езекиил записа, че ще настъпи момент, когато видението вече няма да се бави, това беше във връзка с видението на Езекиил за небесното светилище, където, наред с други неща, Езекиил видя „колела в колела“, които сестра Уайт определя като сложното взаимодействие на човешките събития.

„На бреговете на реката Ховар Йезекиил видя вихрушка, която сякаш идваше от север — „голям облак и огън, който се свиваше в себе си, и сияние имаше около него, а отсрещно него — като вид на кехлибар.“ Множество колела, пресичащи се едно с друго, бяха движени от четири живи същества. Високо над всички тях „имаше подобие на престол, наглед като сапфирен камък; и върху подобие на престола имаше нещо като вид на човек отгоре върху него.“ „И в херувимите се виждаше образът на човешка ръка под крилата им.“ Йезекиил 1:4, 26; 10:8. Колелата бяха тъй сложни по устройството си, че на пръв поглед изглеждаха в безпорядък; но се движеха в свършена хармония. Небесни същества, поддържани и направлявани от ръката под крилата на херувимите, задвижваха тези колела; над тях, върху сапфирения престол, беше Вечният; а около престола — дъгата, символът на божествената милост.“

„Както колесовидните усложнения бяха под ръководството на ръката под крилете на херувимите, така и сложният ход на човешките събития е под Божествен контрол. Сред раздорите и смутовете на народите Този, Който седи над херувимите, все още направлява делата на земята.“

„Историята на народите, които един след друг са заемали определения им дял от време и място, като несъзнателно са свидетелствали за истината, чийто смисъл самите те не са познавали, говори и на нас. На всеки народ и на всеки отделен човек днес Бог е отредил

място в Своя велик план. Днес хората и народите биват измервани с отвеса в ръката на Онзи, Който не допуска грешка. Всички чрез собствения си избор определят съдбата си, а Бог направлява всичко за осъществяването на Своите намерения.

„Историята, която великият АЗ СЪМ е отбелязал в Своето слово, като е свързал звено след звено в пророческата верига, от вечността в миналото до вечността в бъдещето, ни показва къде се намираме днес в поредицата на вековете и какво може да се очаква във времето, което предстои. Всичко, за което пророчеството е предсказало, че ще се изпълни, до настоящото време, е проследено по страниците на историята, и можем да бъдем уверени, че всичко, което тепърва предстои, ще се изпълни в своя ред.

„Окончателното събаряне на всички земни владичества е ясно предсказано в словото на истината. В пророчеството, изречено, когато присъдата от Бога бе произнесена над последния цар на Израил, е дадена вестта.“ Възпитание, 178, 179.

Сложните колела, които на пръв поглед изглеждат в безредие, са сложното взаимодействие на човешките събития, представено в борбата и смутите на народите. Историята, която Христос е очертал в Своето Слово, ни показва къде се намираме и, като прави това, посочва окончателното съкръшаване на всички земни владичества. Времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди е мястото, където се изпълнява въздействието на всяко видение, а в рамките на тази история колелата представляват войните и слухове за войни, които Христос определи като „начало на скърбите“. Началото на скърбите започна на 11 септември 2001 г., защото тогава започна времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, и ангелът на запечатването полага своя белег върху онези, които въздишат и плачат поради мерзостите, които се вършат в църквата и в земята.

Войните в земята пораждат скръб у онези, които виждат и чуват какво представляват тези войни. Историята на запечатването разкрива окончателното събаряне на всички земни царства, а събарянето на тези царства е проследено в пророческата история на миналото. Когато Исаия, в шеста глава, видя същото видение като Йоан, Данииел, Езекиил, Йов и Павел, той се предложи доброволно да представи вестта за онова време, но попита докога ще трябва да представя вестта?

И чух гласа на Господа, Който казваше: Кого да изпратя, и кой ще отиде за Нас? Тогава казах: Ето ме мене; изпрати мене. А Той рече: Иди и кажи на този народ: Слушайте наистина, но не разбирайте; и гледайте наистина, но не проумявайте. Затлъсти сърцето на този народ, и направи ушите му натегнали, и затвори очите му, да не би да види с очите си, и да чуе с ушите си, и да разбере със сърцето си, и да се обърне, и да бъде изцелен. Тогава рекох: Господи, докога? А Той отговори: Докато градовете запустеят без жители, и къщите останат без човек, и земята стане съвсем пуста, и Господ отдалечи людето далеч, и в средата на земята настъпи голямо запустение. Исаия 6:8–12.

Отговорът, който бе даден на Исаия, беше, че той ще трябва да представя вестта, докато „земята не бъде съвсем разорена“. Вестта за запечатването се дава във време на война, а войната е конкретно отъждествена с тълкуването на видението „мара“, което всички

пророци видяха. Външната вест е предназначена да произведе вътрешно преживяване, но само у онези, които „ще чуят“.

Връзката на папската прокси армия на нацистите през Втората световна война съвпада, ред по ред, с втората прокси армия във втората прокси война, а самата Втора световна война също съвпада с втората прокси война. Връзката на втората прокси война с пограничната война при Рафия, която сега се повтаря в Украйна, е географски свързана с втория удар на исляма от третото горко, започнал на 7 октомври 2023 г., и представлява пророчески колела в колела.

През 1999 г. беше публикувана книга, написана от Джон Корнуел. По онова време Джон Корнуел беше старши научен сътрудник в Jesus College, Кеймбридж, в Англия, и беше отличен журналист и автор. Книгата разглеждаше ролята на римския папа, който управляваше по време на Втората световна война. Книгата започва с дядото на бъдещия папа, който беше дясната ръка на папа Пий IX, известен като Пио Ноно. През 1849 г. републиканска тълпа нападна ватиканските сгради и папа Пий IX избяга от град Рим. Човекът, когото той взе със себе си в изгнание, беше дядото на Еудженио Пачели. Еудженио Пачели беше внук на дясната ръка на папа Пий IX, а по-късно стана Пий XII, а книгата за Еудженио Пачели беше озаглавена „Папата на Хитлер. Тайната история на Пий XII“.

В книгата Корнуел изследва в каква степен папа Пий XII, по-рано кардинал Еудженио Пачели, е бил осведомен за преследването на евреите от нацисткия режим по време на Втората световна война и как е реагирал на него. Той показва, че публичното мълчание на Пий XII и липсата на действия от негова страна в осъждането на Холокоста са онагледили неговото безнравствено ръководство по време на войната.

Корнуел предоставя исторически контекст за понтификата на Пий XII, включително неговото дипломатическо минало и сложната политическа динамика на времето. Той разглежда подхода на Ватикана към отношенията с нацистка Германия. Корнуел установява, че Пий XII не е осъдил публично Холокоста и не се е намесил в полза на преследваните евреи, защото той, като кардинал през 1933 г., е съдействал за сключването на конкордат с Хитлер, който е обещавал католическо подчинение на делото на Хитлер.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

След Втората световна война някои нацистки военнопредстъпници успяха да избегнат правосъдието, като избягаха в различни страни, включително няколко в Южна Америка. Основните начини, които използваха, за да избягат и да достигнат до Южна Америка, включваха:

Плъхови линии: Плъховите линии бяха тайни маршрути за бягство, създадени от различни организации, включително Католическата църква и съчувстващи разузнавателни служби, за да подпомогнат нацисти и други бегълци да напуснат Европа. Тези маршрути често включваха използването на фалшиви самоличности, подправени документи и мрежи за контрабанда, за да улеснят преминаването им към безопасни убежища, включително в Южна Америка.

Фалшифицирани документи: Мнозина нацистки бегълци се снабдиха с фалшиви паспорти, визи и други пътни документи, за да прикрият истинската си самоличност и да избегнат залавяне. Те използваха тези документи, за да пътуват през неутрални или благосклонно настроени страни, преди да достигнат Южна Америка.

Съучастие на властите: В някои случаи благосклонно настроени длъжностни лица в южноамериканските държави си затваряха очите за присъствието на нацистки бегълци или дейно им помагаша да избегнат залавяне. Някои правителства, особено тези с авторитарни режими, симпатизиращи на нацистката идеология, предоставяха убежище на тези лица.

Правни вратички: Някои нацистки военнопръстѣпници се възползваха от правни вратички или от занижени закони за екстрадиция в южноамерикански държави, за да избегнат екстрадиране в Европа, където щяха да бъдат изправени пред съдебно преследване за своите пресѣпления.

Като цяло, съчетанието от тайни маршрути за бягство, фалшифицирани документи, съучастие на властите и законови вратички позволи на нацистки военнопръстѣпници да избягат в Южна Америка и да се изплъзват от правосъдието в продължение на много години след края на Втората световна война. ChatGPT, март 2024 г.